

16128.

DE
RENUM COALITU.

DISSERTATIO INAUGURALIS ANATOMICO-
PATHOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE GRATIOSI
MEDICORUM ORDINIS

IN

CAESAREA LITERARUM UNIVERSITATE
DORPATENSI

AD GRADUM

DOCTORIS MEDICINAE

LEGITIME OBTINENDUM
PUBLICE DEFENDET

AUCTOR

ALEX. GUST. LEOP. DE WAGNER

ESTHONUS.

DORPATI LIVONORUM,
TYPIS J. C. SCHÜNMANNI, TYPOGRAPHI ACADEMICI.
MDCCCXXIX.

Imprimatur,
sub conditione, ut simulac typis excusa fuerit haec
dissertatio, quinque ejus exempla collegio exploran-
dis libris constituto tradantur.

Dorpati Livonorum die xvi. mens. Sept. MDCCCXXXIX.

Dr. Joann. Frid. Erdmann,
Ord. Med. h. t. Decanus.

PATRI SUO DILECTISSIMO

AUGUSTO LEOPOLDO
DE WAGNER

PHILOSOPHIAE DOCTORI ET A CONSILIIS AULICIS ROSSICIS,
HEROLDIAE ADSCRIPTO ET SACRO-CAESAREI, QUOD
REVALIAE FULGET, PALATII PRAESULI

OB

INNUMERA IN SE COLLATA BENEFICIA,

D17392

NEC NON

VIRO

PRAESTANTISSIMO, PRAENOBILISSIMO
CHRISTIANO DE BERGIEN,

MERCATURAE JUVANDAE CONSILIARIO

ROSSICO.

OR

BENEVOLENTIAE ATQUE HUMANITATIS
PERMULTA DOCUMENTA,

QUAESCUNQUE LITERARUM HASCE
PRIMITIAS SACRAS ESSE

VOLUIT

AUCTOR.

Praefamen.

Doctoris medicinae examinibus rigorosis coram gratioso Medicorum Ordine faustissime perfunctus, quum jam in eo essem, ut vetustissimam legem academicam secuturus, specimen aliquod inaugurale medicum vel chirurgicum componerem, haud aliud, quam quod sexcentis forsitan simili obligatione obstrictis ante me, mihi accidit. Quodnam nimirum ex largo artis nostrae penu ad conscribendam dissertationem inauguralem argumentum depromerem, incertus, dubitatione diu detinebar, animoque huc illuc vacillanti plura quidem imo et plurima observabantur, quae tamen diligentius explorata rejicienda mihi viderentur. Quam propositi instabilitatem atque inconstantiam ne ex falsa quadam nimiaque virium mearum ponderatione, quasi tiruaculus jam opus quoddam omnibus numeris absolutum edendi igniculis fuissem accensus, obortam credas, quaeso Te, Benevole Lector! neque magis eorum, quae in themate quodam exarando ab artis mysteriis vixdum initiato jure meritoque flagitari possint, metus, animi huic vacillationi, incertitudinis plenae praebuit ansam, quam potius ejusmodi potissimum qualibatam, quae ut in objecto quodam elaborationi suae proposito coexistent saepissime postulare non nequit tiruaculus, natura et indoles. Teui enim nummorum suppellectile

temporisque inde brevitate, quo minus fusius quoddam thema politius perfectiusque tractarem impeditus, ejusmodi potissimum, quae et pagellis et pecuniis paucis absolvi posset, rem mihi eligere coactus sum. Quod quidem minoribus obnoxium fuisset difficultatibus atque expeditius solvendum, nisi taedio aliquo eoque magno, ab eo me retunsus vidissem, ut, quae centies jam repetita essent recinerem atque denuo decantarem. Qua re quum in bivio quasi haererem, non potuit, quin gratus mihi esset nuntius de renibus coalitis, in nosocomio nostro nuperrime rustici cujusdam cadaveri excisis, quos, qui in dissertatione describerentur inaugurali, sat dignos existimavi, cum reputandis praecipue rationibus illis jam supra allatis quam maxime responderent et a nemine, quod sciam, hucusque in eundem finem adumbrati essent. Annuente insuper Doctissimo Musei nostri pathologici Directore, Cel Prof. Rathke, a me hac de re rogato, jam non haesitavi manumque opusculo huic imposui, quod nunc jam in solem pulveremque producens, Benevolum Te Lectorem, ut mitiorem mihi judicem et ad ignoscendum proclivem Temet praestes, iterum atque iterum rogo et obsecro. Vale!

I.

Succincta morbi, cui aegrotans succubuit, historia.

Joannes, rusticus quidam esthonus e pago Techelferiano, urbi nostrae vicino, quum de vehementissimis abdominis doloribus conquestus esset, artis auxilium implorans, altero post Calend. April. die MDCCCXXIX in nosocomium, quod heic floret, receptus est. Quinquaginta trium annorum natus, satis robusta gaudebat constitutione, atque pathemate suo, sex abhinc dierum spatio praeterlapso, invasus, doloribus nunc extorquebatur in utraque praesertim inguinali regione saevientibus, ac lumbos versus et ilia protensis, supinumque situm respuentibus, quibus quidem musculorum solummodo abdominalium relaxatio sublevaminis pauculum attulit. Cutanea abdominis integumenta tensa tangebantur atque inflata, calore sensibili in partibus his vix adaucto. Urinae excretionem, ineunte morbo bene procedentem, perque biduum dein suppressam, nunc jam in normalem iterum tramitem reditam esse asseruit, de colore vero aliaque quavis excreti hujus indole nil proferre potuit. Dejectiones alvinae inde ab ipso mali initio retentae, respiratio anhelans et anxia, pulsus parvus, suppressus, et ob impeditum spiritus ducendi officium, irregularis. Cunctis symptomatibus his simul sumtis, extra omnem dubitationis aleam positum videbatur, aegrotum enteritide affectum esse, cujus quidem, sibi ipsi commissae, per longius jam tempus protracta per-

vicacia atque symptomatum vehementia, nonnisi pessimum admisit augurium, quod exitus etiam ipse mox optime evicit. Curationis enim methodo, omnibus omnino artis regulis legibusque obtemperante adhibita, nihilosecius tamen tertio post receptionem die carnis debita persolvit aegrotus, qui, si ab urinae per biduum suppressa excretionem absceris, nulla prorsus alia, toto morbi decursu durante, renum pathologicae affectionum prae se tulerat, symptomata.

Cadavere adaperto, praeter accerrimae phlogosæos vestigia, in toto fere intestinorum tractu, praesertim vero in colo obvia, mirum in modum a normali forma et situ deflectentes, alioquin autem iucolumes et sani inveniebantur renes, fusiori janyam calamo describendi.

II.

Deformium renum descriptio.

Extis remotis et e medio sublatis, si nimirum primo intuitui concedenda fuisset fides, non duo, uti norma expostulat, renes in conspectum venere, sed unicus solummodo inormaliter constructus. Sollertiori veruntamen investigatione instituta, non potuit, quin mox error ille evanesceret, siquidem luce clarius appareret, duos adesse renes, ex parte inter se concretos. Inferiori nempe, aliasque pelvim versus spectante margine suo reni uterque invicem coalitus, formam exhibuit ferri propemodum, quo caballorum unguis muniti folent, aut aereae lamellae; quam in bicornis lunae modum incurvatam, militum praefecti atque

centuriones collum circa gestant. (Ringkragen) Margo ideo superior, utriusque nunc reni communis et concave arcuatus, diaphragma versus directus cernebatur, margo vero inferior, convexe incurvatus, pelvis respiciebat regionem. Totum hoc corpus, duobus coalitis invicem renibus constitutum, atque musculis lumborum quadratis impositum, aortae incubuit abdominali venaeque cavae inferiori, pone sese collocatis, atque inferiora versus ad arteriae mesentericae inferioris originem usque et ultra sese extendit, ita ut margine suo, convexe arcuato vas illud paene comprimere videretur. Quam vero compressionem quo minus renum illa moles in vasa excerneret, aversae ejus parti confinia, tela impedivit cellularis densa et undique in toto renum ambitu ad situm eorum confirmandum conflata. Vena cava inferior igitur et aorta telae istius congerie a posteriore renum superficie segregatae tali modo munitae videbantur, ut nullum omnino pressum pati possent, quamvis in eo, ubi vasa renibus contigua apparere, loco, cellulosae telae velamentum magis constrictam atque densiorem prae se tulerit indolem. Renum porro par descripto jam modo inormaliter cohaerens, contortam quasi formam simul exhibet, ita ut margines eorum interni, non directe sibi oppositi appareant, sed ab aversa parte antrosum potius obtorti cernantur; uterque idcirco hylus, cujus numerus legitimus evadit, in anteriore magis organi superficie collocatus est. Arteriae renales, ceterum et quantitatis et qualitatis ratione habita, normales, sub acuto angulo ex aorta emersae, eadem etiam directione renum illas, ut ita dicam, intrant portas,

cui quidem vasorum decursui situs organi jam descriptus necessariam praebuit ansam. Idem etiam de duabus valet venis, alias non abnormibus. In latere dextro hylus renalis semi-pollicem circa altiorem occupat locum, ac in sinistro, sicuti ren dexter in universum etiam, non pelvium versus depressum magis, qui solito in eodem ob hepatis pondus observari potest, situm ostendit, sed in aequali cum sinistro altitudine reperitur, quod quidem eo explicari posse mihi videor, quod ren dexter hepatis mole inferiora versus protrusus, secum simul traxerit sinistram, priori intime conjunctum, quamobrem uterque etiam ren, uti jam supra dictum est, solito inferiorem in cadavere occupavit locum, et margine suo convexo usque ad arteriam mesentericam inferiorem protensus apparuit. Pelves renales, quarum sinistra e quinque, dextra vero normaliter e tribus calycibus originem suam capessit, in ureteres abeunt, quovis latere unum dextrumque paululum sinistro crassiorem, qui supra anteriorem convexam renum superficiem vesicam versus tendunt et a normali haud abhorrenti modo eidem sese inserere videbantur. Latitudinis respectu habito, ren dexter sinistram valde superat; prior enim in illa dimensione emensus tres circiter exhibet pollices, posterior vero sesquipollicem solummodo aequat; altitudo ejusdem e contrario pauculum tantummodo major evadit quam prioris, siquidem invicem se habeat ut pollicum quinque ad quatuor et semis; perinde etiam crassitudine nonnihil, unoque nimirum pollicis quadrante, superior apparet dextro, sesquipollicem crasso. Cornua sive termini renum superiores duos fere pollices atque dimidium

ab invicem inter se distant. Pars intermedia crassitudine pollicari, deorsum sursum versus emensus sesquipollice altiorem sese praebet. Nullis omnino et ne minimis quidem, quae externae cerni possent, sepimentis aut aliis quibusvis interstratis, a renali segregatus est substantia, tunica renum propria nimirum uno tenore et sine omni interruptione totam hanc molem obducente et obvolvante, ipsaque etiam tunica remota nullis plane interstitiorum vestigiis in conspectum venientibus. Renis igitur utriusque carnes quam arctissime sibi invicem intertextae et tam intimo connubio junctae apparent, ut ne levissimas quidem limites detegere possis, alterque in alterius sine minima intercapedine transeat substantiam. Quod quidem in sectione facta in ipsa compage renali interna praesertim observari potest, siquidem tali modo inter se confluant carnes, ut unum totum constituent. Structura ceterum interna neutquam a normali recedit.

Quibus omnibus provisus, praeter innormalem renis utriusque cohaerentiam, aliae igitur in casu descripto obviae reperiuntur insuper abnormitates, quas quidem clarioris synopsis gratia breviter adhuc repetendas duco:

- 1) Volumen organi utriusque in universum adauctum apparet, siquidem in statu normali quatuor circiter pollices alti, sesquipollicem lati, novemque fere lineas crassi cernantur renes.
- 2) Impar porro evadit renis utriusque magnitudo, dextro nimirum hoc respectu sinistram superante, quantum ex ipsa elucebit adumbratione.
- 3) Hylorum dein in anteriore organi superficie collocatio, pelviumque inde situs anterior.

4) Allatis his denique accedere posset solito inferior renum in cadavere positio.

Descriptioni huic meae jam sine imposito, ad id nunc progrediar, ut, quae memoriae traditae sunt, alias ejusmodi deformitates colligam et in ordinem componam. Quod vero ipsum negotium antequam ordiar, breviter adhuc monuisse juvabit, me in similibus casuum enumeratione tales praecipue renum abnormitates respecturum esse, quae organi hujusce coalitum referant, quippe qui primum in casu nostro vitium constituat.

III.

Similium deformitatum observationes.

Variorum de hac re autorum opera volventi mihi et revolventi plures sese obviam tulere casus enarrato adsimiles. Quominus vero eum illabar errorem, ut renem unum pro duobus cum rene uno ex duobus facto confundam, quod quidem Cel. Morgagni 1) vitio vertit Schenkio, Bauhino, Riolano, Panarolo, Rhodio, Hornio, Blasio, Franco, Hilschero et aliis iisque celeberrimis viris, hanc rem tractantibus, seu potius unius renis inventi casus colligentibus, memet incunte hoc capite jam renis unius ex duobus facti solummodo exempla allaturum esse, monere velim. Sic Jaco-

1) Joh. Baptista Morgagni, de causis et sedibus morborum, Lugd. Bat. 1767 Epist. 48. No. 16. pag. 412.

bus Berengarius 2) casum refert cum nostro quam maxime congruentem. Nam "in quodam renes erant, inquit," continui ac si esset unus ren: et "habebat duas venas et duas arterias emulgentes "et duos poros uritides cum uno solo panniculo involvente: qui occupabat loca solita renum et etiam medium dorsi, quod est in loco inter splenem et hepar, parum infra ea.,

Rondeletius 3) porro sese unum vidisse narrat renem, "qui forma lunari erat, ambobus nimirum renibus simul conjunctis., Riolanus 4) a se inventum describit renem supra spinam collocatum, cono deorsum vergente, cornubus sursum erectis. Thomas Bartholinus 5) Paduae a. 1643 in mulieris cujusdam cadavere renes in utroque latere more solito situs supra divisionem vasorum in ramos iliacos in unum concrevisse observavit. Cel. Stalpartus van der Wiel 6) in observatione sua quinquagesima: "Non ita diu est, refert, quod "in aedibus Domini Samuelis Cabeliavi, medici "Hagiensis non incelebris foetus perfecti scelerum "viderim, cujus renes arte corruptione defensi "inferius conjuncti atque uniti reperiebantur., Quantum vero e tabula aenea, observationi ipsi

-
- 2) Isagoge in anatomiam corporis humani. Argent. 1530. } v. apud
 3) Schenkii Observationes medicae rariores. } Morgagni
 4) Anthropographia. l. 2. cap. 26. } l. c.
 5) Bartholinus. Hist. Anatom. Rarior. Centurio. 2. Historia 77.
 6) Stalparti van der Wiel, medici Hagiensis observ. rar. Cent. I. Observ. 50. Leidae 1727. pag. 214.

annexa concludere licet, casus ille a nostro tantummodo eo discrepasse videtur, quod isthmus intermedius utrumque renem conjungens non tam arcte et intime in renalem transiverit substantiam, sed lateralibus duobus interstitiis in anteriore superficie perspicuis paululum ab ipsa separatus magis apparuerit. “Ejusmodi renum combinationem, perguit Stalpartus, nuper in Theatro Anatomico “Hagiensi ostendit nobis celeberrimus Dissector “D. Anthon. Nuck, in cadavere quodam virili., Bis ex duobus coalitum renem se vidisse tradit Cel. Hallerus. 7)

In casu altero, prae altero hic memorando, fines renum inferiores talimodo inter se coaluerant, ut mistae utriusque renis apparerent carnes.

Pelves duae, ab anteriore conspicuae, in ureteres terminabantur, ante massam intermediam descendentes. Propriam praeter arteriam venamque isthmum aduentem, sex in conspectum venere renales arteriae, ternae in utroque latere et venae quatuor, quarum una solummodo sinistro implantabatur reni. Huc etiam referendum est Haenii 8) exemplum, ea verumtamen differentia, quod pelves cum ureteribus non ab anteriore sed a posteriore conspiciebantur; arteriae uno quoque in latere binae, vena una in sinistro, duae in dextro aderant. Grasseckium porro et Baechium alterum vidisse renem ex duobus coalitum, alterum meminisse renis ex duobus connati, alio lo-

7) Opera minora. Tom. 1. pag. 40. seq. Tab. 7.

8) Antonii de Haen. Ratio medendi cont. Tom. 2. pag. 25. Tab. 4. Fig. 2.

co commemorat Hallerus. 9) — “Meus olim discipulus, sunt verba Morgagni 10), Jo. Orontius “Azzariti Apulus ad me misit A. 1721 descriptionem “et delineationem unici renis, in quem, cadaver “humanum Venetiis secans, inciderat, cum Bartholiniano, ad quem maxime accedebat, haud “inutiliter conferendi., “Anno autem 1732 amicus dum viveret meus, alibi quoque laudatus, “Bonazolius, renem proposuit ejusdem generis. “Ego denique A. 1740 circa medium Decembrem “in sexenni puella inveni, et cunctis qui aderant “praestantibus viris et Studiosis Adolescentibus, “in Nosocomio demonstravi renem unicum: quem “apud me videre poteris non negligenter descriptum et pictum: his potissimum a plerisque memoratorum discrepantem, quod lobus dexter a “sinistro distabat intervallo non ita magno, et ima “parte ille huic imposita et sulco, nec profundo “tamen et ab anteriore tantum facie quasi divisa “isthmum faciebat neutro lobo tenuiorem., Cel. Sandifort 11) porro inferius coalitos atque icone chalcographica adumbratos describit renes e cadavere puellae, paucas septimanas natae, excisos pelvibusque duabus instructos, quorum sinister magnitudine dextrum superabat. Massa intermedia, admodum crassa ultra renum substantiam prominēbat, ideoque iterum non tam intime ac in nostro casu renali compagi conjuncta cernebatur. Arteriae insuper solito plures ex aorta ad

9) V. apud Morgagni. Epistola 48. No. 16. pag. 413.

10) l. c.

11) Observationum anat.-pathol. Liber III, Cap. VII. pag. 97. Tab. VIII. Fig. 6.

monstruosum hunc renem tendebant, Vena vero cava versus quodque latus unum dabat ramum.

Ut denique veterum quorundam huc spectantia omittam exempla, a Doldio 12) nimirum, Verniojo 13) et Petschio 14) allata, mentionem jam facturus sum eorum, quae e recentiorum autorum numero observarunt Cel. Mayer, Meckel et Rathke. Mayer 15) haec habet: "Es kommen Fälle vor, wo man behaupten könnte, es sey nur eine Niere da: die Fälle nämlich wo die Nieren aus ihrer gewöhnlichen Lage gerückt, der Mitte des Rückgraths näher liegen und mit ihrem untern Ende zusammengewachsen sind. Dann hat das Ganze die Gestalt eines Ringkragens, mit einem obern hohlen und untern convexen Rande und hinter der Verbindung der beiden untern Enden der Nieren steigen dann die grosen Gefäße in den Unterleib hinab. Ich sah diesen Fall zweimal, einmal bey einem erwachsenen Menschen und einmal bey einem neugebornen Kinde., Meckel 16) descriptionem exhibet renum inferius coalitorum, quorum isthmus conjungens, altitudine sua renis latitudinem aequans transversim aortae venaeque caevae impositus cernebatur, et pollice tantummodo ab eo

12) V. Morgagni loc. cit. pag. 413.

13) Commentaria Academiae Scient. Imper. Petropolitae, Tom. III.

14) Sylloge observat. anatom. §. 79 in Halleri Collectaneis disp. anat. Vol. VI. p. 762.

15) I. C. A. Mayer. Beschreibung des ganzen mensch. Körpers. Berlin und Leipz. 1788. Bd. 5. p. 4.

16) I. F. Meckel's Handbuch der pathologischen Anatomie. 1ster Band. pag. 620-22.

distabat loco, ubi vasorum illorum in iliacos rames incipit divisio. Utriusque renis hylus in anteriore superficie collocatus apparet. Quovis latere duae substantiam renalem intrant arteriae, altera nimirum superior ab aorta emissa, altera inferior e hypogastrica arteria exoritur, praeterea isthmo implantatur quinta e sinistra hypogastrica arteria emersa. Idem vir celeberrimus alterum adhuc et tertium casum refert, priori simillimum. In embryone circiter quinquemestri, ceterum normalem omnino habitum exhibente et a matre secunda valetudine gaudente enixo, Cel. Professor noster Rathke 17) reperit renes, in massam semilunari-lobulatam coalitos, ubique fere aequaliter crassam et latam. Pro maxima parte in sinistro abdominalis cavi dimidio sita, inferiori tantummodo margine pauculum supra vertebralem columnam dextrorsum directa videbatur, concavitate sursum et introrsum, convexitate deorsum et extrorsum vergente. Ureteres duo a concavo margine exorientes atque anteriorem superficiem circumflexi vesicae normali normaliter implantabantur. In dextro corporis latere succenturiati apparebant renes, in unicam massam conflati, renesque primarios dimidia fere magnitudine aequantes. Moles illa formam prae se ferebat contra normam ovalem, atque margine suo interno spinali columnae appressa, coalitorum renium concavitati opposita apparebat, ita ut magna vasa sanguifera inter utramque massam descenderent.

17) I. F. Meckel's deutsches Archiv für die Physiologie. Band 7. Heft 4. pag. 438, 89.

Omnes omnino casus huc usque allati renes spectabant inferius coalitos, atque cornibus suis sursum conversos: innotuere nobis verumtamen exempla etiam renum superiore solummodo fine inter se concretorum, ita ut, resima eorum atque sinuata facie deorsum, gibba vero atque convexa sursum conversa, transversae venae cavae et arteriae magnae incubarent, et ureteres, haud anteriorem renalis substantiae superficiem circumflexos, directe inferiora versus dimitterent. Huc pertinent renes, a Picollhomino 18), Winslowio 19), Balleyo 20), Wrisbergio 21), et Meckelio 22) visos.

In casuum porro renis unius ex duobus facti numerum referendi sunt alii iique varii, a variis viris observati, renemque, cujus vero duplex indoles luce clarius discerni potuit, unicum solummodo exhibentes, Valsalva 23) in cadavere mulieris, ex dysenteria mortuae, sinistro omnino deficiente, renem tantummodo dextrum reperit, duplo tamen solito majorem atque binis pelvibus binisque ureteribus instructum. Panthot 24) unicum vidit renem lumbalibus vertebrae impositum atque normali pelvium ureterumque numero pro-

-
- 18) Praelectiones anatomicae XXII, pag. 141.
 - 19) Memoires de l'Academie royale des Sciences. A. 1740.
 - 20) Sammlung auserlesener Wahrnehmungen. Straßburg 1764. Band 8. pag. 338.
 - 21) Hallers Grundriß der Physiologie, S. 579. 1.
 - 22) Meckel's Handbuch der pathologischen Anatomie, 1. Band, pag. 185.
 - 23) Morgagni Epistola XXI. No. 25.
 - 24) Journal des Savans. 1681. Mart.

visum. Kaltschmidt 25) simile quoddam observavit. Renem porro unicum ex duobus coalitum viderunt Haller 26) Gebhardt 27) et Meckel 28) Cel. Loder, quum programmata quodam de renum coalitu, Jenae 1786, jam publici juris fecisset casum huc spectantem, in anatomicorum praeparatorum mosquensium suo indice plura adhuc structurae illius a normali abludentis affert exempla 29) Cel. Sandifort 50), quum virile quondam cadaver aperuisset, in sinistro abdominalis cavi latere nullum prorsus renem invenire potuit. Renis verumtamen dextri inferiori margini alium adhuc annexum vidit renem, cum priori intime coalitum.

Plures denique alii hic nominari merentur auctores, qui plus minusve similes nostro casus observarunt litterisque mandarunt, ut Panarolus 31), Laubius 32), Frank a Frankenu 33), Tyson

-
- 25) Dissertatio de uno rene in cadavere invento. Jenae 1755.
 - 26) Opuscula pathologica, Lausannae 1755. Observatio 59.
 - 27) Adversaria medica. Basileae 1777. pag. 39.
 - 28) l. c. pag. 617. 18.
 - 29) Index praeparatorum aliarumque rerum ad anatomem spectantium, quae in Museo Caes. Universitat. Mosq. servantur. Auct. I. C. a Loder Mosquae 1823. No. 3018-22.
 - 30) Museum anatomicum. Lugd. Bat. Vol. I. Sectio v. No. 33. pag. 251.
 - 31) Medicarum observationum Pentec. I. observatio 3.
 - 32) Ephem. Naturae Curiosorum. Cent. 9. observatio 16.
 - 33) Miscellanea Nat. Curios. Decas III. An. V. et VI. obs. 176.

34), Salzmänn 35), Morand et Duvivier 36), Withof 37), Bauck 38), Greding 39), Bang 40).

Provisis omnibus istis, non raro renum hanc deformitatem et ab aliis inventam esse, elucet. Nihilò secus vero dissertatiunculam meam, ejusmodi casus descriptionem exhibentem, haud ingrati aut plane inutilem fore, credo, praesertim si de genesi monstrosae illius fabricae quaedam enucleare conatus fuero ejusdemque in statum corporis sanum effectus, pro virium mearum modulo, indagavero. Et nunc et alterum autem variis iisque magnis difficultatibus obnoxium esse, nemo hercle infatiabitur, quamobrem benevoli lectoris indulgentiae certior factus, fidente animo ad proposita memet accingam.

IV.

Generalia quaedam de renum coalitu.

Penitior vitae organioae factoris, quem vegetativum nuncupant, cognitione, quum omnino

-
- 34) Philosophical transaction. No. 142.
 35) Halleri Collect. disp. anatom. Vol II. pag. 525.
 36) Mémoires de l'Académie des Sciences 1730. pag. 53.
 37) Commentatio ad systema Leuwenhoeckianum, cui accedit brevis monstrosorum renum historia, pag. 62.
 38) Epistolae ab eruditis ad Hallerum scriptae Vol. II. pag. 200.
 39) Ludwigi Adversaria medico-practica. Vol. III. pag. 115.
 40) Diarium Nosocomii Holmiensis. An. 1786 Jun.

fere jam destituerimus, si in normali adhuc maximeque trita progreditur via, tunc hercle! quam densissima caligine obnubilati simus, necesse est, si in absconditissimos illos atque abstrusos abeat tramites, quos ab archetypo aberrationum nomine insignire solemus. Humanam ingenium, a Summo Numine nobilissimae rationis munere praeditum et ad ultimas utique phaenomenorum causas perscrutandas impulsus, quum ab antiquissimis inde temporibus jam scaturigini huic vitali sciscitandae dederit operam, legesque quibus obtemperat, incassum naturae sic dictae mortuae legibus adaptare molitum fuerit, vim quandam peculiarem organico-plasticam statuere coactum est, cui mirifici illi obedient processus, quos in vegetativa vita obvios cernimus. Uti vero quaelibet, sive in organica sive anorganica natura vignerit, vis, tanquam ultima cujuslibet phaenomeni conditio et causa, ad veram suam atque essentialem indolem amplius erui nequit, sed in leges potius respiciendum est, secundum quas effectus suos exserat et agat, sic et in vis organico-plasticae sive nisus formativi legum investigatione persistere nos oportet. Clarissimorum autem virorum hoc respectu opera atque industria, tam pauculum hucusque lucis foenerarunt, ut legum illarum penitior atque intima magis cognitio nigerrimis adhuc prematur tenebris, futuro forsitan tempore demum fugandis. Ubi-que enim mysteriorum adhuc plena deprenditur natura, organica corpora procreans, ubique adhuc aenigmatica nocte obfuscata ingreditur vegetativa vis in machinationibus suis jam normalibus sic dictis, et generationem et reproductionem spec-

tantibus. Quid igitur certi, quod de alienata illa vi dicere liceat, si in effectibus suis, fabricis nimirum monstruosis aliasque vitiosis a normali via deflectens appareat? Nil hercle fere aliud, nisi hoc quod alienata, diminuta vel aucta sit! Quam futilis vero evadat atque infructuosa verborum haec series, quis est, quem fugiat?

Etsi autem ita se habeant res, nihilosecius tamen, omni omnino quasi spe dejectis nobis minime desperandum est, quin et huic doctrinae nostrae parti, post tenebras quondam clarior affulgeat lux. Natura enim in initiis suis adytis sedulius semper observata, claustra denique aperiet mortalibus, hucdum ex parte adamanteis adhuc seris obserata atque pessilis occlusa. Sic, ut exempla afferam, animalium primordia atque typica evolutionis incrementa, recentissimis demum temporibus mirum quanta Clarissimorum virorum sollertia indagata, et in postera utique aeva adhuc majore, si fieri poterit, industria indaganda, Jsiden quondam Deam velaminibus suis jam magis magisque semper orbabunt, legesque quibus in corporibus efformandis obtemperat vegetativa vis, certiores utique redditura sunt. Non minus porro chemia quondam organica, quam nunc quidem in incunabulis adhuc jacere dici potest, si ad altiore perfectionis gradum erecta fuerit, magnas imoque maximas amplificandae reproductionis et nutritionis cognitioni symbolas suppeditabit. Quam maxime denique mirum illud analogon quod functiones vitales atque electricos, galvanicos et magneticos processus intercedere videmus, si indolem ejusdem magis magisque jam melius erutam habuerimus, ad illustrandam hanc scien-

tiae nostrae partem conferet et aejuyabit. — Jam vero spedi illius illecebris supersedens, in hoc praecipue respiciendum esse duco, quod ab illustrissimis hucusque naturae scrutatoribus de generalis et deformis a nobis descriptae fabricae rationibus propositam habemus cognitumque. Quod si quidem mancum adhuc appareat numerisque nondum omnibus absolutum, pro hodierno scientiae statu tamen sufficiat.

Prima haec moveatur quaestio: an vitiosa renum constructio, in dissertatiuncula nostra descripta originariis sic dictis fabricae deviationibus subordinanda sit, nec ne? Ad quam idonee solvendam, anatomiae pathologicae placita quaedam praemiuntur generalia experientiae superstructa et a pluribus in hanc rem quadrantibus exemplis abstracta. Qua quidem ratione persuasum habemus cognitumque, omnes omnino ejusmodi abnormitates, quae formam solummodo variorum organorum spectant, in primigeniis jam aetatis foetalis initiis nasci et oriri, texturae et contrario vitia in serioribus demum vitae periodis produci. Quodsi quis objecerit, partium formas, in proveciore etiam aetate mutationes subire posse, tunc et texturam a normali abstrudere, formaeque vitiosae praecipuam ansam praebere, perpendat. In omnibus vero casibus, ubi, textura atque compage interiore immutata, forma solummodo a normali abhorrens videtur, quod supra dictum est contendere posse, contendo. Characteristica enim formae indoles atque tessera a primordiali quadam visus formativi pendet directione, quae si aliquam semel viam ingressa fuerit, ab eadem minime deflectit, sed in productis suis, cer-

tam atque distinctam jam conformationem adeptis, facillime cognoscitur, ita ut producta illa variis quidem mutationibus, diminutionibus nimirum vel adauktionibus ceterisque obnoxia esse possint, primoplasta tamen formae criteria non amittant, sed utique conservent. "Pourquoi les ouvrages de la nature sont-ils si parfaits? sunt verba Buffonii (41) c'est que chaque ouvrage est un "tout et qu'elle travaille sur un plan éternel, dont "elle ne s'écarte jamais. Elle prépare en silence "les germes de ses productions; elle ébauche, par "un acte unique, la forme primitive de tout être "vivant, elle la développe, elle la perfectionne "par un mouvement continu, etc. Cel. Meckel, in universum quidem assertionis supra allatae defensionem sese praebens, eas tamen formae deviationes regulam hanc subire nolit, quae voluminis organici adauktionem referant. 42.) Quis vero est, qui volumen organi cujusdam adauktum cum characteristicis formae suae indole commutat? Nonne ideo Clarissimo illi viro, se sibi ipsi contradixisse, vitio vertere posset, si quis in subsequente operis citati pagella talia ejusdem legerit verba: "Hat einmal ein Organ (in der ersten Periode der Bildung) eine bestimmte Gestalt angenommen, so kann es sich zwar eigenmächtig vergrößern, verkleinern, durch mechanische Einwirkungen mannigfaltig abgeändert werden; allein das Charakte-

41) V. Buffonii Discours de reception à l'Académie française, in: Cours de littérature comparée, par Noël et de la Place, Paris 1822. pag. XVIII.

42) I. F. Meckel's Handbuch der path. Anat. Band I. pag. 4.

ristische der Form, welche es einmal in jener frühesten Periode angenommen hat, kann durch keinen Einfluss irgend einer Art wieder aufgehoben werden, indem kein neuer Bildungsprozess eingeleitet werden kann, wodurch ein fehlender Theil ersetzt, eine versäumte Form nachgeholt, ein überschüssiger angebildet, eine regelwidrige Lage in eine regelmässige, oder umgekehrt diese in jene verwandelt würde., 43.) Quibus omnibus praemissis, renes in opusculo hoc depictos in primordialium fabricae deviationum classem referendos esse patet, quippe qui forma situque solummodo peccent, texturam vero prae se ferant normalem. Praeterea aliae accedunt causae, ad opinionem hanc sustendam aptae, quibus praecipue adnumerandae sunt: "intima renis utriusque concretio, ita ut minima separationis vestigia discerni nequeant, et, quae infra demonstrabitur, intima formae hujus genescos cum ipso organi evolutionis processu cohaerentia arcumque connubium.

Formamenta omnia organica, et cum typo normali congruentia et ab eodem discrepantia, nisus formativi producta esse, sive vis organico-plasticae, ad foetus in utero evolutionem impensae, effectus, omnium omnino naturae scrutatorum una et consentiens exstat vox, nec in ullam dubitationem vocari potest, siquidem quodvis phaenomenon causam agnoscere debeat, quam peculiari nomine insignire, mos est. Non minore porro luce clarius elucet, vis illius effectus sive produc-

43) l. c. pag. 5. 6.

ta varia evadere, pro varia ejusdem indole; in normalia nimirum esse sive normalia secundum perversam vel justam vis formatricis actionem. Hinc et quantitatis et qualitatis ratione habita, ab archetypo recedere potest vegetativa vis, productorumque ejusdem abnormium quatuor jure meritoque constitui possunt classes 44.), quarum prima talia continet, quae vis organico-plasticae justo minoris, secunda e contrario, quae ejusdem adauctae sunt effectus; tertia et quarta qualitativas amplectitur efficientiae formatricis aberrationes, quae quum vis quaelibet, qualitatis respectu, per se ab archetypo deflectere nequeat, e plurium simul agentium virium coeffectu derivandae sunt. Istoc proviso, jam alia inde exoritur quaestio, eaque nimirum: cuinam classium illarum adnumerandi sint renes, a nobis adumbrati?

In toto regni phaenobiotici orbe et ambitu, a tenui inde mucore usque ad proceram cedrum, a lichenibus ad hominem usque, una eademque viget vis, ex qua omnia et singula, ut ita dicam, rerum organicarum catenae membra, tanquam ex uno omnibus communi fonte originem ducunt-vis nimirum formatrix sive plastica. Sed haec vis, pro diversa natura et conditione materiae rudis, in qua formanda efficacem sese ostendere coepit, diversa etiam esse debet. Quae diversitas principio ad quantitatem tantummodo referenda est, cum cogitari nullo modo possit, vim per se constantem ac leges sempiternas sequentem, naturam conditionemque sibi insitam, nisi pra-

44) l. c. pag. 44.

valentibus aliis et ab ipsa discrepantibus viribus, pro qualitate posse mutare. Sed recte haec vis, quoad quantitatem diversa vocanda est, si in producendo vitissimae herbae genere et in procreando animali quodam nobiliori conspicitur; illic enim exterioris formae et interioris structurae simplicitas, vim quandam intensive minorem, hic autem formationes et varia forma et textura magis composita praecellentes, vim intensive majorem ac vigore gravidiores postulent necesse est, ita ut hic difficilius, illic facilius ei solvendum sit problema. Hoc etiam, ut opinor, eo firmatur, quod in minoribus minusque excultis formandis brevius temporis spatium, in majoribus vero perfectioribusque multo longius consumit. Sic, ut exemplo utar, paulis modo diebus verno tempore opus est, ut regio nive partim obruta, commutetur in pratum, gramine, herbis variisque floribus ornatum, paulum modo temporis consumitur, quo infusum plantarum innumerabilia animalcula non nisi armato oculo conspicienda, gignat; menses vero permulti elabuntur, dum fetus animalis fecundo conti procreatus crescit et excolitur illumque organicae perfectionis assequitur gradum, ut a gremio materno separatus, acceptam suam vitam ipse sustentare possit. Ergo vis formatrix eo major, idque intensive major esse debet, quo altiore organismus, quem sibi formandum proposuit, in organicarum rerum ordine in universum obtinet locum, quo difficilius igitur est functio, quam suscepit; quamquam dictum illud physiologorum, vim plasticam in minoribus imprimis organismis, maxime vigere, tanquam falsum repudiare minime in animo est. Extensive-major

utique illa conspicitur in minoris generis formationibus, quarum cito finitarum et imperfectiorum numerum magnum formare amat, sed intensive major elucet in producendis organismis magis perfectis, longiusque tempus, quo nascantur, requiruntibus. Itaque hominis, omnium organismorum excellentissimi maximeque compositi formatio, summa vis formatricis functio, maximum etiam intensivum modum postulat, cum homo excolendus omnes paene inferiorum brutorum formationum gradus percurrat, antequam ad summum hominis perveniat. Sed ob ipsam hanc causam, deficiente nonnunquam justo modo, quo formationum perfectissimam possit perficere, vis plastica saepissime in homine formando parum prospera est; ob ipsam hanc causam in inferiore organitarum formationum gradu persistere sibi placet, apparetque cum in universo quodam organismo tum in singulis, qui eum constituent, organis impedita neque integro vigore praedita. Formamenta ergo impedita (Hemmungsbildungen) sive productiones nimis exigui vis formatricis vigoris, sunt plurimae abnormitates pathologicae, in humano organismo obviae, quamquam omnes omnino ejusmodi esse, cum Autenriethio (45) contendere nonolumus.

Iam ex iis, quae memoravimus, verisimilitudine quadam in universum concludi posset, cum sint plurimae humani organismi hybrides formationes impeditae, renum abnormita-

45) Addit. ad historiam embryonum. p. 38. conf. Meckel l. c. pag. 63.

tem quoque a nobis descriptam in classe illa collocandam esse: attamen quo certior sit de hac re iudicandi facultas, pluribus insuper investigationibus reputandisque contemplationibus opus est. Quare primo anatomiam comparatam atque organicae evolutionis historiam consideremus, cum nullo modo dubitari possit, quin hae disciplinae anatomiam pathologicam illustrent atque explacent, haec, quod per eam in exstante abnormitate prior status normalis nobis saepe notescit, illa, quod ab iis formis ac formationibus, quae in inferioribus (animalium) classibus apparent, ad similes, quas formationis tempore percurrere debet foetus humanus, per analogiam concludere nos docet. Itaque si in nonnullis inferioribus animalium classibus cohaerentiam sive concretionem renum statum esse normalem invenerimus, multo magis vero si hunc statum prioribus humani foetus vitae periodis proprium esse cognoverimus, eo ipso quoque descriptam a nobis renum abnormitatem, formamentum impeditum jure ducemus, atque eam vigoris nimis exigui vis formatricis productionem esse, vel in priori quodam formationis gradu constitisse, intelligemus.

Quod vero ad inferiores animalium classes attinet, renum cohaerentiam in piscibus normalem esse, jam certo monstratum est. Sunt nimirum in his solito angusti, unam solummodo massam referunt atque proxime vertebrali adjacent columnae, cujus abdominalem totam obtegunt partem. (46)

46) G. Cuvier. Vorlesungen über vergleichende Anatomie, übersetzt von J. F. Meckel. Leipz. 1810. Tom. 4 pag. 657.

Reptilium vero renes, qui deficientibus duabus diversis substantiis caliceque vel pelvi cum piscium renibus congruunt, 47) inprimis in batrachii proxime conjunctimque jacent, ita ut per totam altitudinem sese invicem attingant 48).

In ranarum autem larvis omnino jam adultis, Meckelio teste 49) unam modo massam adhuc exhibent. Cui contententi tamen aliqua ex parte repugnare placet, quippe qui in pluribus ranarum temporariae larvis, (ab ore ad anum 3, 5 et ab ore ad caudae extremum usque 8 lineas longis, omni que omnino extremitatum vestigio adhuc destitutis) quas hunc in finem Cel. Professor Rathke, vir humanissimus, benigne mihi prae-paraverat, renes viderim, laminas duas modicae longitudinis, rubidas, angustissimas, parum crassas et extrema versus acuminatas referentes, quae proxime quidem, secundum totam fere longitudinem sese tangerent, sed mesenterio, a parte superiore inter eos intrante, paululum ab invicem segregatae essent.

In avibus, quarum renes cum piscium et commemoratis notis et majori renalium arteriarum numero conveniunt 50) discreti quidem sunt, sed Wolfio teste 51) e communi principio oriuntur

47) *ibid.* pag. 634.

48) *ibid.* pag. 635.

49) *Handbuch der pathologischen Anatomie.* Band 1. pag. 616.

50) *Cuvier l. c.* pag. 634. et pag. 625 in annotatione a Meckelio adjecta.

51) *Theorie der Generation.* pag. 209. 217. et *Nov. Comment. Petropolit.* Tom. XIII. pag. 486.

massa, quae postea tantum in media parte dividitur.*) Organa vero, quae pro renibus habuit Wolfius, ex recentiorum disquisitionibus, organa tantum transitoria (Durchgangsbildung) sunt, ex quibus apud aves partes genitales atque renes nascuntur, quibus organis, postea sensim omnino evanescentibus, Wolfianorum corpusculorum nomen imposuit Cel. Rathke 52). Prima ceterum renum vestigia in avibus sexto incubationis die animadvertit, eaque sub forma tenuium et angustarum linearum, quae subalba gelatinaeque simili materia constabant et superiori Wolfianorum corpusculorum lateri inhaerentes, inter se discretae conspiciebantur. 53) Idem etiam in mammalium embryonibus, nominatim suum, ovium, cervorum capreolorum, murium rattorum et erinaceorum renes separatos atque post Ockeniana corpora, (organa Wolfianorum similia) sitos invenit. 54) — Quamquam denique in embryo humano, de quo potissimum agimus, renum concretionem normalem esse statum, propter paucas hunc in finem adhuc institutas disquisitiones,

*) Hoc vero Wolfii effatum, Cel. a Baer sequentibus refutat verbis: So viel ist gewiss, daß diese Körper niemals eine vereinte Masse darstellen, die sich erst später spaltet. Vid: *Ueber Entwicklungsgeschichte der Thiere, Beobachtung und Reflexion,* von Dr. Carl Ernst v. Baer, 1ster Theil Königsberg 1823. pag. 63.

52) *Beiträge zur Geschichte der Thierwelt* von Dr. Heinrich Rathke Halle 1825. 3te Abtheilung, pag. 50.

53) *ibid.* pag. 60. 61.

54) *ibid.* pag. 71-92.

nondum certo exploratum est, haec tamen conjectura, viso cum a Meckelio, in octo vel decem hebdomadam embryonibus, contactu inferioris renum finis, renumque succenturiatorum per totam altitudinem concretionem 55), tum imprimis observatione, a Rathkio nuperrime facta typisque nondum vulgata, maxima firmatur verisimilitudine. Hic vir celeberrimus nimirum in embryone circiter decem lineas longo renes magna telae mucosae quantitate inter se conjunctos invenit, ita ut una cum telae hujus mucosae massa, omne implerent spatium, quod inter renes spurios sic dictos sive Ockeniana corpora esset.

Ex iis quae disputavimus, ut opinor, renes humanos primis evolutionis periodis formationis gradum piscibus et partim reptilibus proprium percurrere atque cohaerenti massa constare, colligi potest, ita ut minorem vis formatricis vigorem, causam primitivam habere recte adducamur, si in homine quodam adulto renum concretionem invenimus. Quae sententia etiam aliis iusuper rationibus firmatur.

Primo enim saepe in eiusmodi monstis, quae formamenta impedita esse satis apparet, concretionem magis minusve perfecta invenitur renum.

Sic Meckelius 56) et Winslowius 57) in foetu acephalo, atque prior rursus in alio, labio leporino et palato fesso affecto 58), renum coalitum

55) Meckel. l. c. pag. 616.

56) ibid. pag. 184. 185.

57) ibid. pag. 185.

58) I. F. Meckels deutsches Archiv für die Physiologie. Band 7. Heft 1. pag. 3.

invenerunt. Quod quidem magnum huic sententiae argumentum afferre crediderim, cum vis formatricis vigore justo minori in toto foetu deformi vigente, singulae in eo apparentes abnormitates alia quadam ratione explicari haud probe possint, praesertim si eiusmodi explicatio simplex et naturae apta sit neque aliis rationibus considerandis repugnet.

Alia deinde causa cur formationem impeditam eam ducamus, articularum renalium esset multiplicatio, etiamsi non in casu a nobis descripto, tamen saepe ab aliis una cum renum coalitu observata, (Vid. supra pag. 10. 11. 13.) cum haec in avibus, multo magis vero apud pisces formatio sit normalis, ideoque iterum vim formatricem in inferiori formationis gradu idque etiam piscium persistere indicet.*)

Diversa porro renis utriusque magnitudo, quam praeter organi hujus coalitum observavimus (Vid. pag. 7) e priori etiam integra renum simplicitate explicatur 59).

Pari modo, organum hoc in inferiori animali-

*) Sic nuperrime occasio mihi data est, in neonato quodam, labio leporino et palato fesso aequae ac minori et manuum et pedum digitorum numero deformi, praeter renum, in primis sinistri, parvitatem, majorem etiam renalium articularum numerum animadvertendi; praeter normales enim ex aorta, in utroque latere adhuc ex iliaca aliae ortae videbantur quarum dextra inferiori dextri renis fini se advertit, sinistra ad sinistri renis ureterem pertinuit.

59) I. F. Meckel's Handbuch der path. Anatomie. Band 1. pag. 629. 630.

um formationis gradu restitisse, pelvium renalium in anteriori renum superficie indicat situs, insignem nobis cum cetaceis similitudinem praebens. 60)

Non minus profundior renum in cavo abdominali situs pro animalium similitudine haberi possit, cum, mammalibus exceptis, finis renum inferior paene omnino usque ad cloacam vel vesicam urinariam descendat. 61)

Qui profundior situs verumtamen in nostro casu non tam magui momenti est, qui solis mechanicis causis non explicari possit (Vid. supra pag. 6)

Nunc, si placet, his omnibus magis ad singula pertinentibus argumentis, quibus, formationem impeditam in casu a nobis descripto statuendam esse, credere adducimur, has insuper in universum spectantes adjungamus contemplationes, quo magis sententiam nostram comprobemus.

Si nimirum, affectus nervorum systematis depressiones vim turbantem et retardantem in vitae vegetativae functiones exercere, eosque apud gravidas, in quibus functionum illarum excellentissima maximeque composita agat, vis formatricis vigorem, cujus ope foetus formetur, facillime minuere posse, neutiquam negari nequit, haec sane ratio, formamentum impeditum in renum coalitus casu a nobis descripto statuendum esse, eo magis probat ac confirmat, cum homo, in quo abnormitatem hanc invenimus, natus esset a matre pertinente ad gentem, quae tunc adhuc sub

60) *ibid.* pag. 640.

61) *ibid.* pag. 635.

gravissimo servitutis jugo vitam degit, assiduo domini timore sollicita et sub angariae intimas vires exhaustientis mole ingemens, ad gentem, inquam, quae gravissima egestate, acerbissimaque saepe rerum ad vitam ipsam sustentandam pernecessariorum penuria conflictata et moerore, terrore, anxietate et, quaecumque sint momenta internam nervorum vitam penitus evertentia, vexata est. Deinde si dubitari minime potest, vim formatricem inprimis in excolendis geminis facillime (et praesertim concurrentibus talibus, quales nunc memorati sunt, casibus) recipiendae functioni imparem esse, 62) deficiente nimirum justo vigore ad justam formationis efficacitatem utriusque individuo attribuendam, - haec res pariter magno argumento est, descriptum renem coalitum formamentum esse impeditum, quum ex cognatis defuncti compertum habeam, illum geminum fuisse infantis alius postea nati, infirmi et paucis diebus post mortui. — Est denique cujusvis alius sufficientis explicandi rationis inopia, quamvis non recta via quaesitum, tamen sufficiens commemoratae saepius sententiae argumentum. Nam si forte ad aberrationem vis formatricis pro qualitate specificam confugere in animo haberemus, nulla haec omnino esset explicatio, sin vero vis formatricis abundantiam statuere descriptumque renem coalitum inde derivare vellemus, quod organa prius distincta inter se concreverint, perspicere minime posset, quo modo inter se concrecere poterint, et quomodo tam intensius et intimus rerum

62) *Ibid.* pag. 55.

coalitus inde natus esset. Sed etiam statuendae vis formatricis abundantiae, ut explicandi principio, vehementius et clarius repugnant paulo ante commemoratae neque refutandae vis formatricis inopiae rationes.

Itaque omnibus his causis argumentisque diligenter perpensis, non possum, quin saepe commemoratam renum abnormitatem, formamentorum impeditorum classi, seu primae e quatuor anatomico-pathologicorum formamentorum classibus, quae supra commemoratae sunt, (Vid pag. 22) adnumerem. Iam vero etiam, pro doctrinae, qui nunc est statu, omnia paene, ni fallor, exhausti, quae de hujus abnormitatis causis et origine dici possint, et tantum superest, quam forte vim explicata renum abnormitas in diversas organismi functiones exercuerit, perpendere, quia, hujus vis ratione non habita, anatomiae pathologicae doctrina, ut recte monet Meckelius 63) sola molestissimaque sit nomenclatura.

V.

De vi, quam descripta renum abnormitas in reliquum organismum exercuerit.

Tantum abest, ut omnia, quae ex ejusmodi renum coalitu oriri possunt, detrimenta nunc exhaustire studeam, ut potius in re explananda, ne dissertatiunculae fines excedam neve, aliorum, re omnino adhuc occulta, experientia destitutus,

63) Ibid: in praefatione. pag. VII.

in conjecturas inducar, ad ea modo recedam mala, quae in casu observato re vera inde derivanda videantur. Quum vero, nisi toto vitae decursu perspecto, nil certi afferre potuissem, ab uxore aliisque defuncti cognatis, non sine magno labore et, cum, quod in hac gente saepissime accidit, ne semet ipsos quidem sat habeant exploratos, fortasse parum certo, omnia quorum reminisci poterant primum exquisivi, eaque quae cum renum coalitu supra memorato in nexu causali esse videntur, lectori benevolo jam proponam.

Senex propinquus 70 annos natus, ex infanti-
li defuncti aetate, nil nisi gemellum eum fuisse, juvenem vero pectoris doloribus, postea penitus sublatis, saepissime laborasse, memoravit. Annos 38 natus, viduam, nomine Anna, uxorem duxit et tres procreavit liberos, quorum puella maxima natu, quartum decimum jam explevit annum. Primo connubii tempore, nisi quod summo coeundi appetitu flagraret et eximia simul urinae excretionem vexaretur, eum sanum fuisse, ultimo vero vitae decennio interdum doloribus terebrantibus, a renum inde regione per totum abdomen diffusis et horae, ad dimidiam usque diei partem, spatio praeterlapso, rursus, tum sudoris urinaeque excretionem tum haemorrhagia ani seu urethrae exorta, remittentibus laborasse, ab uxore audivi. Aegrotus, perdurante morbo, nimis propter dolores, supinus jacere non poterat, faciem habebat pallidam, unguis atque extremitates inferiores lividas et doloribus simul acerrimis, nec nisi fluxu haemorrhoidali exorto in longius tempus cessantibus, talimodo cruciabatur, ut ubique

perreptans, digitis donec sanguis prosiliret, terram carpere cogeretur. Lotium copiose semper reddebatur.

Omnia haec symptomata a renum coalitu exorta mihi videntur. Aorta enim et vena cava inferior inprimis, cum majus haberet volumen atque ad dextram majori subjaceret reni (Vid. pag. 7) ab intermedia renum substantia comprimebantur, ita ut virili jam aetate, atonia vasorum abdominalium exorta et sanguinis circulatione in his, ut constat, retardata, symptomata omnia etiam magis perspicua exstarent et sanguis venosus, aorta adhuc pervia, sub parte compressa stagnare incipiens, plethoram abdominalem ideoque mox statum inflammatorium adduceret. Aortae simul volumen, sanguine abdominali magis semper magisque stagnante, ita jam augebatur ut, arteria praecipue mesenterica inferiori et nervorum plexu eam concomitante, ab intermedia renum substantia eo usque eminente ex lege jam gravitatis, compressis, dolores vehementissimi, a renum regione, arteriae decursum sequentes et in intestinum colon, ab arteria memorata ramum accipiens colicum sinistrum, transeuntes, orirentur. Accedit ad hanc rem probandam cadaveris sectio, inflammationem intestini coli intensiorem, a nimia certe regionis hujus irritatione exortam, ostendens. (Vid. pag. 4). Quam quidem intestinorum inflammationem et plethoram simul abdominalem, dum levioris erant momenti, sudoris atque urinae excretionem, alias vero vesicalium seu haemorrhoidalium vasorum fluxu, quibus circulatio abdominalis liberabatur, remotas esse constat. — Itaque pathogenia, causam morbi dynamicam ab

atonia vasorum et a circulatione sanguinis inde retardata, causam vero mechanicam, in proceando atque depravando morbo quam maximi momenti, a nimia vasorum compressione derivans, doloribus, cum supinus jaceret aegrotus, adactis, unguibus atque extremitatibus inferioribus lividis, inflammationis cum fluxu haemorrhoidalium vicissitudine et tela denique cellulosa, substantiae renum intermediae cum vasis magnis intercedente, compactiori, (Vid. pag. 6) sat superque approbatur.

Ab eadem quoque causa, venae cavae scilicet compressione, plethora abdominali et sanguinis in genitalia impetu, eximia coeundi cupiditas derivari debet.

Quod denique ad urinae attinet secretionem, non est quod miremur, cum, textura renum interna haud depravata, qualitate a norma haud abiisse; nimia vero ejus secretio a priori jam ex arteriarum renalium directione mechanice explicari potest; sub angulo acuto enim ab aorta progressae, sanguinis etiam impetui ideoque urinae secretioni quam maxime faverent necesse erat.

Si vero pectoris cavum apertum esset (cum resnes pro prohibita pulmonum functione, tuberculis forsau ex inflammatione, qua in juvenili aetate laboraverat, exortis, intercedant) etiam aliae forsau adanctae lotii secretionis fluxissent causae, sectione omissa, (quamvis expectorationem sanguinisque in arteriosum mutandi munus, pulmonibus affectis, tum renibus tum systemate cutaneo adjuvari constet, quamquam insuper obser-

vationes Cel. Meckelii 64) qui duodecies pulmonum affectiones cum volumine renum adaucto, etiam a nobis observato, conjunctas inveniebat, rem sat superque probent) in tenebris tamen semper versentur, necesse est.

Finem jamjam opusculo huic imposito tantum addere liceat, aegrotum in ultimo pathematis insulto, viribus vitalibus omnino exhaustis, a natura jam sanari non potuisse; - per longum enim temporis spatium de disphoria, lassitudine, languore, ciborum taedio, insomniis etc. conquestus, munera tamen ita administravit ut tempestate quamvis frigidiuscula et in maximo quidem imbre iter ingressurus, doloribus supra memoratis affectus domum reduci deberet. — Artis vero auxilium non nisi sexto morbi die, ergo sero fortasse, imploravit.

64) Ibid. pag. 613.
